

вата си и се навеждаше и ставаше до черно попско расо.

Всрѣдъ това разнообразно общество, мирно и мълчаливо седѣше самъ-сами, въ единъ кжтъ на парахода, единъ българинъ. Отъ когато се бѣше качилъ на парахода, навсѣде бѣше търсилъ свои съотечественици, но не бѣше намѣрилъ ни единъ.

Четвърти день какъ пжтуваше, слушаше да се говори около него на всѣкакви езици, но не бѣше зачулъ българска дума. До него се бѣха разположили нѣколко турци. Женитѣ имъ, насѣдали на търкало, гушеха се една до друга и грижливо се прикриваха, за да не видятъ лицата имъ нечестиви гяури. Турцитѣ му проговаряха понѣкога, той размѣняше съ тѣхъ нѣкоя дума и пакъ се свиеше при бѣдния си багажъ, и замлъкнѣше.

Изрѣдко само станѣше, погледнѣше на величествената морска гледка и пакъ се върнѣше на мѣстото си.

Той гледаше равнодушно на всички тия лица, които минуваха покрай очитѣ му. Между всичкия тоя свѣтъ, който се кръстосваше около него, той бѣше най-честитъ човѣкъ.

Слѣдъ дванайсегодишно заточение въ Азия, той се връщаше у дома си.

Преди месецъ още до минутата, когато му бѣха съобщили, че е свободенъ, той не можеше да помисли за своитѣ, безъ да заплаче. Когато му донесоха тая вестъ, той не искаше да повѣрва. Стори му се, че го лъжатъ.

Мнозина се бѣха върнали отъ заточение, но и мнозина бѣха оставили коститѣ си тамъ. Той мислѣше, че ще бжде отъ последнитѣ. Той се бѣше запозналъ съ много хора милостиви, които го съ-